

РЕШЕНИЕ

№ 6662

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2593** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на А. Д. С. с адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед № 8685/24.11.2009 г. на Директора на Агенция „Митници”, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.

С жалбата е предявен иск за присъждане на обезщетение, на основание чл. 104 от ЗДСл, във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, с който С. иска ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение за времето, през което не е заемал държавна служба, считано от датата на прекратяването.

С разпореждане от 26.03.2010 г. Административен Съд С.-град, I отделение, 7 състав, на основание чл. 206, ал. 1 от АПК е разделил производството, като е постановил отделно разглеждане на жалбата срещу заповед 8685/16.12.2009 г. на Директора на Агенция „Митници”, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение, частта ѝ, с която се иска присъждане на обезщетение.

С решение № 4227 от 15.12.2010 г. на Административен Съд С.-град, I отделение, 8 състав, потвърдено с решение № 17280 от 29.12.2011 г. на ВАС, Пето отделение, оспореният административен акт е отменен.

С допълнителна молба, е направено уточнение, с което С. иска ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение за времето, през което не е заемал държавна служба, считано от 26.11.2009 г. до 26.09.2010 г. в размер на 7482 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на прекратяване на служебното правоотношение

до окончателното изплащане на сумата.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищецът чрез адвокат К. поддържа исковата молба.

Ответникът, в лицето на Агенция „Митници”, чрез юрисконсулт Д. оспорва иска. В подадения отговор се прави възражение за прихващане на три брутни заплати, изплатени на С. на основание чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл, в размер на съответно 1496 лева и 748,20 лева. Твърди се, че размерът на възнаграждението е изчислен неправилно от вещото лице, защото е взето предвид и допълнителното материално стимулиране, получавано от ищеца.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че искът е доказан, и следователно основателен.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че 16.12.2009 г. С. е заемал длъжността „Старши експерт” с ранг IV младши в Централно Митническо Управление, Дирекция „Оперативен Митнически Контрол”, отдел „Мобилни Митнически Групи”.

Със заповед 8685/16.12.2009 г. на Директора на Агенция „Митници”, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на С..

От фиш № 1/декември 2009 г. /л. 58/ се установява, че С. е получил сумата от 748,20 лева на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл.

От фиш № 1/декември 2009 г. /л. 59/ се установява, че С. е получил сумата от 1496 лева на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл.

Със заповед № 526 от 27.01.2012 г. служителят е възстановен на заеманата от него до прекратяване на правоотношението длъжност, като му е определено основно месечно възнаграждение в размер на 580 лева.

Със заповед № 1235 от 21.02.2012 г. на Директора на Дирекция „ОУЧР” на С. е определено допълнително възнаграждение за трудов стаж над 29 години в размер на 29 % към основното възнаграждение.

От приетите по делото Служебна книжка и Трудова книжка се установява, че след уволнението С. не е работил нито по трудово, нито по служебно правоотношение.

За изясняване на точния размер на обезщетението бе допуснато изслушване на Съдебно-икономическа експертиза, чието писмено заключение е приобщено към доказателствения материал, събран в производството.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 1 от АПК, иск за обезщетение за вреди, настъпили в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. В разглеждания случай, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Д. е отменена от съда, поради което искът е процесуално допустим и като такъв следва да бъде разгледан.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

С отмяната на заповедта за уволнение възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди. Съгласно чл. 39 от ЗДСл, държавният

служител има право на обезщетение в предвидените от закона случаи. Разпоредбата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл предвижда обезщетение при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение в размер на brutната заплата за цялото време, през което служителът не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Определянето на обезщетението е въз основа на brutната заплата на служителя към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. В разглеждания случай не са налице данни, че ищецът е престириал труд при друг работодател, след прекратяване на служебното му правоотношение, нито по трудово, нито по служебно правоотношение.

Във връзка с установяването на точния размер на задължението съдът допусна изслушване на СИЕ. Вещото лице е анализириало коректно наличните данни, касаещи размера на възнаграждението, посещавайки Агенция „Митници” и е изградило последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

По отношение на размера на главницата заключението е представено в два варианта. При първия експертът е посочил, че brutния размер на месечното възнаграждение е 748,20 лева. По време на проведеното по делото открито заседание беше уточнено, че той не е променен и към момента на възстановяването на служителя, след влизането в сила на отмяната на уволнителната заповед.

При втория вариант възнаграждението е изчислено на база на осреднената основна месечна заплата за длъжността „Старши експерт” при ЦМУ, съгласно чл. 4 и чл. 5 от ПМС № 67/14.04.2010 г. и в този случай, неговият размер е 696 лева.

Съдът намира, че следва да кредитира заключението в първия му вариант, защото според цитираните норми от подзаконовия нормативен акт, индивидуалните размери на основните месечни заплати на държавните служители, се определят до размера на средната основна месечна заплата, изчислена въз основа на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответната длъжност. Това важи и за възстановените на работа служители, поради обявяването на уволнението им за незаконно. В случая, вещото лице е проверило, че минималното основно възнаграждение за длъжността е било в размер на 396 лева, а максималното 996 лева. След възстановяването на С. на длъжността, видно от посочената по-горе заповед, му е определено основно възнаграждение от 580 лева, т.е. размерът не е по-малък от този, преди уволнението. По изложените съображения съдът намира, че при присъждането на обезщетението по чл. 104 от ЗДСл, следва да бъде кредитиран първия вариант от заключението. Предявеният иск в размер на 8978,40 лева следва да се отхвърли за разликата над 7482 лева.

Неоснователно е направеното възражение за прихващане от страна на ответника, по отношение на изплатеното на ищеца на основание чл. 106, ал. от ЗДСл обезщетение. В свое решение № 2220 от 14.02.2011 г., постановено по административно дело № 6630/2010 г., ВАС посочва, че в Глава шеста от ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от закона представлява обезщетение при незаконосъобразно прекратяване на служебното

правоотношение на общо основание от страна на органа по назначаването и то е компенсация за това, че служителя е останал без работа поради незаконно уволнение. Обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл не може за се прихваща от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предвид на обстоятелството, че то компенсира времето, което органът по назначаване е длъжен да предизвести държавния служител, преди да прекрати служебното му, правоотношение.

Не така стои въпросът с обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Ответникът е направил възражение за прихващане и в тази насока. В свое решение № 12809 от 16.10.2012 г., ВАС, Пето отделение посочва, че припокриването на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и такова, получено по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл, би довело до неоснователно обогатяване, респективно до репарирание на една и съща вреда два пъти, в какъвто смисъл е константната съдебна практика по аналогични казуси, както на ВАС, така и на ВКС. Ето защо, предвид безспорното установяване на brutния размер на месечното трудово възнаграждение за длъжността, заемана от С. и изплащането на обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер на 1496,20 лева, искът за сумата над 5985,80 лева (7482 лева – 1496,40 лева) следва да бъде отхвърлен.

Според настоящият съдебен състав, заключението в частта, касаеща размера на мораторната лихва е неправилно. Вещото лице е направило изчисленията си, като е приело, че исковата молба е заведена в съда на 01.04.2012 г. След справка на интернет-страницата на АССГ, се установява, че административно дело № 1227 от 2010 г. е образувано на 11.02.2010 г. Следователно размерът на мораторната лихва е необходимо да се пресметне върху сумата от 5985,80 лева за периода 24.11.2009 г. до 11.02.2010 г. Съдът намира, че в случая не е необходимо използването на специални знания. Изчисляването на лихвата може да стане, след въвеждане на данните на интернет-страницата http://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html. Така се установява, че мораторната лихва върху сумата за посочения период е в размер на 139 лева.

По изложените съображения искът за присъждане на мораторна лихва от 333,18 лева следва да се отхвърли за разликата над 139 лева.

Основателна е претенцията за присъждане на законна лихва от деня на завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата върху главницата. Съгласно разпоредбата на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпените вреди в по-висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила. Размерът на законната лихва се определя от Министерския съвет. Нормата на чл. 104, ал. 1, изречение последно от ЗДСл определя, че brutната заплата за определяне на обезщетението представлява определената brutна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. С тази разпоредба се определя моментът, в който вземането на държавния служител е ликвидно и изискуемо, като в конкретния случай това е станало на датата на влизане в сила на съдебното решение на ВАС, с което уволнението е признато за незаконно - 29.12.2011 г. Присъждането на лихва върху обезщетението, не е предмет на регламентация в ЗДСл, поради което следва да бъде приложена общата разпоредба на чл. 86 от ЗЗД. Лихвата е предмет на вземане, което възниква в резултат на едно парично вземане. Законната лихва се дължи въз основа на закона, без да е уговорена в договор. Такава е лихвата по чл. 86, ал.1 от ЗЗД, при неизпълнение на парично

задължение, като длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Вземането по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД не е възнаграждение, а обезщетение за вреди, като се презумира, че вредата е равна на размера на лихвения процент по време на забавата. Следователно, претендираната законна лихва в случая, се дължи от датата на предявяване на иска за обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, което станало към датата на подаването на жалбата срещу уволнителната заповед, т.е. от датата на образуването на административно дело № 1227 от 2010 г. пред АССГ на 11.02.2010 г. Предвид на гореизложеното съдът намира, че следва да присъди законната лихва от този момент до окончателното плащане на паричното задължение.

Предвид на факта, че ищецът и ответникът, чрез процесуалните си представители са поискали заплащане на разноски, на същите следва да се присъдят такива, съразмерно на уважената и отхвърлената част от иска. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат по делото, следва на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, чл. 144 от АПК, да се заплатят от ответника. Неоснователно е направеното от пълномощника на ответника възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева. По силата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за защита по дела с интерес от 5000 до 10 000 лева, минималното възнаграждение е в размер на 450 лв. + 4 % за горницата над 5000 лева. В разглеждания случай възнаграждението от 700 лева се явява около 90 лева над минимално предвидения в посочената разпоредба, поради което не може да се приеме, че то е прекомерно.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, във връзка с чл. 203 и чл. 145 от АПК Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на А. Д. С. с адрес: [населено място], [улица] ЕГН [ЕГН] обезщетение в размер на 5985,80 лева /пет хиляди и деветстотин осемдесет и пет и 80 ст./ лева, за времето, през което поради незаконното му уволнение той не е заемал държавна служба, ведно със законната лихва от датата на завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ претенцията до пълния ѝ размер от 8978,40 лева.

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на А. Д. С. с адрес: [населено място], [улица], № 1 и ЕГН [ЕГН] сумата 139 /сто тридесет и девет/ лева, представляваща мораторна лихва върху сумата от 5985,80 лева за периода 24.11.2009 г. до 11.02.2010 г., като ОТХВЪРЛЯ претенцията до пълния ѝ размер от 333,18 лева.

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на А. Д. С. с адрес: [населено място], [улица], № 1 и ЕГН [ЕГН] сумата от 592,02 /петстотин деветдесет и два и 2 ст./ лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение за един адвокат, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 2593 от 2010 г. по описа на АССГ, I отделение, 19 състав в размер на 700 лева и внесен депозит за

възнаграждението на вещото лице, изготвило заключението по допуснатата СИЕ в размер на 200 лева, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА „А. Д. С. с адрес: [населено място], [улица], № 1 и ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция „Митници”, на основание чл. чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 331,21 /триста тридесет и един и 21 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 2593 от 2010 г. по описа на АССГ, I отделение, 19 състав, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..